

Maria Montserrat Margarit Castells

REFLEXIONS. IL·LUSIÓ PEL CANVI

Jo voldria dir que sí que érem conscients del que ens hi jugàvem. I a més a més del convenciment, jo penso que també hi havia molta il·lusió. Hi havia molta il·lusió que vèiem a prop que canviaria, aquells quaranta anys. És clar, a nosaltres ja ens va agafar que ja érem una mica grandets, ja *inclús* la majoria ja teníem fills i, és clar, vèiem que podia ser possible una altra societat. I això, encara que quedí així, que sembla molt romàntic, això també ens ajudava. Jo penso que això són pensaments molt personals, no?, però que ens ajudava molt llavors. Per això ho fèiem tan convençuts, i en el fons pensàvem que estàvem lluitant per un món molt millor, per una societat molt millor, fos integració de la llengua aquí a Catalunya, *lo* de les dones, les lleis com estaven. Tot *lo* de la repressió que hi havia aquells anys.

Jo pensava més per *lo* que..., almenys abans del 75; després ja es va morir el Franco. Llavors, el 76, ja hi va haver les Jornades Catalanes de la Dona, per exemple. Jo ara [ho] dic perquè militava molt amb *lo* de la dona, però jo pensava que estàvem fent per un posterior. Jo, en aquells moments no ho veia, encara, que estiguéssim fent *algo*. Si ho miro ara en perspectiva, sí que penso que estàvem fent, i molt.